

Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - nummer treogtrediv

Jeff Pippenger

2026-01-21

Nummer treogtrediv

Ved søndagsloven møder de hundrede fireogfyrre tusinde profetisk arbejderne fra den ellefte time. De hundrede fireogfyrre tusinde er allerede beseglede og kalder da den store skare til at komme ud af Babylon og til at stå sammen med dem for sabbatten på den syvende dag. Dommen over Guds hus ender ved søndagsloven, og dommen går derefter videre til hedningerne, den store skare — Guds anden hjord. Åbenbaringen 7 identificerer begge grupper, og i det femte segl spørger martyrerne fra den mørke middelalder: „Hvor længe?“ indtil Gud dømmer den pavelige magt for deres martyrium? De får at vide, at de skal hvile i deres grave, indtil en anden gruppe martyrer under pavelig forfølgelse er fuldtallig, og de får givet hvide klæder. Den store skare i Åbenbaringen kapitel 7 bærer hvide klæder, for de repræsenterer den anden gruppe af pavelige martyrer i den snart kommende søndagslovskrise. Åbenbaringen 7 og det femte segl omhandler disse to grupper, ligesom menighederne Smyrna og Filadelfia gør. Smyrna repræsenterer martyrerne i det endelige pavelige blodbad, og Filadelfia de hundrede fireogfyrre tusinde.

Peter befinder sig i den tredje time i Cæsarea Filippi, og efter „seks dage“, ikke seks timer, ville han befinde sig ved grænsen til søndagsloven, som er den niende time.

Og seks dage derefter tog Jesus Peter og Jakob og Johannes, hans broder, med sig og førte dem op på et højt bjerg, hvor de var alene. Og han blev forvandlet for deres øjne; hans ansigt skinnede som solen, og hans klæder blev hvide som lyset. Og se, Moses og Elias viste sig for dem og talte med ham. Matthæus 17:1–3.

Ved søndagsloven møder de hundrede og fireogfyrre tusind profetisk den store skare. Elias repræsenterer de hundrede og fireogfyrre tusind, som ikke smager døden, og Moses repræsenterer dem, som dør i Herren. De står sammen med Kristus ved søndagsloven, hvilket er det sted, hvor Kristus salver sit herligheds rige, ligesom Han ved korset grundlagde sit nåderige. Hvis du stadig følger den logik, vi fremfører i forbindelse med sekstimersperioden fra den tredje til den niende time, er det nødvendigt at se noget, som er en ganske særlig illustration.

Den tredje time i Cæsarea Filippi er alfaen til den niende times omega i Cæsarea Maritima. Jeg påviser, at Peter ikke seks timer, men seks dage senere befinder sig på Forklarelsens Bjerg, hvilket også illustrerer den historie, som kulminerer ved søndagsloven, der er den niende time. Seksdagesperioden svarer til sekstimersperioden, men kun som en fraktal fra Cæsarea til Cæsarea. Det, der er ganske særligt, er, at dette fænomen, hvor en fraktal af historien befinder sig inden for sekstimersperiodens historie, er nøjagtig det, der sker, når man betragter pinsetiden. De seks timer fra Kristi død indtil pinse er en fraktal af perioden fra korset indtil år 34 e.Kr., da den hellige uge afsluttedes, og evangeliet gik til hedningerne.

”Nu lukkede stolthed og misundelse døren for lyset. Hvis de beretninger, som hyrderne og de vise mænd bragte, blev tillagt troværdighed, ville de stille præsterne og rabbinere i en højst misundelsesværdig stilling ved at modbevise deres påstand om at være udlæggere af Guds sandhed. Disse lærde lærere ville ikke nedlade sig til at blive undervist af dem, som de kaldte hedninger. Det kunne ikke være, sagde de, at Gud havde gået dem forbi for at meddele sig til uvidende hyrder eller uomskårne hedninger. De besluttede at vise deres foragt for de beretninger, der vakte kong Herodes og hele Jerusalem til uro. De ville ikke engang gå til Betlehem for at se, om dette forholdt sig således. Og de fik folket til at betragte interessen for Jesus som en fanatisk bevægelse. Her begyndte præsternes og rabbinernes forkastelse af Kristus. Fra dette punkt voksede deres stolthed og halsstarrighed til et fast rodfæstet had til Frelseren. Mens Gud åbnede døren for hedningerne, lukkede de jødiske ledere døren for sig selv.” The Desire of Ages, 62.

Midt i den hellige uge blev Kristus korsfæstet. Tre og et halvt år senere blev Stefanus stenet, og Kornelius kaldte på Peter. Tre og et halvt år efter korset er nådetiden fuldstændig afsluttet for det gamle Israel. Stefanus skuede da ind i himlen og så Kristus stående, hvilket er symbolet på nådetidens afslutning i Daniel 12, vers 1. Døren blev lukket for det gamle Israel og åbnet for hedningerne.

I perioden fra Kristi død ved den niende time til Stefans død og Peters kaldelse ved den niende time er Kornelius og Stefan to vidner om, at de tusind to hundrede og tres profetiske dage blev opfyldt. Fra dødens niende time til dødens niende time var der 1.260 profetiske dage. Den niende time ved døden til den niende time ved pinsen identificerer en fraktal af de 1.260 dage inden for et tidsrum af tooghalvtreds dage.

Den fraktal, som var den pinsekarismatiske sæson, befinder sig ved begyndelsen af de 1.260 dage, og ved afslutningen af disse dage er Peter profetisk placeret både ved den tredje og den niende time i Cæsarea. De to Cæsarea'er repræsenterer alfa og omega i en profetisk periode på seks timer. Inden for den profetiske seks-timers periode, som de to Cæsarea'er udgør, rejser Peter i seks dage og når frem til Forklarelsens Bjerg. Bjergene repræsenterer beseglingen, som kulminerer ved søndagsloven, hvor den sejrende menighed ophøjes over alle bjergene. Disse seks dage repræsenterer seks-timers perioden fra Cæsarea til Cæsarea og er en fraktal inden for perioden, ligesom den pinsekarismatiske sæson var en fraktal ved begyndelsen af selvsamme hellige periode.

Den indledende fraktal var en opfyldelse af forårsfesterne, som er forbundet med pinsetiden. Den afsluttende fraktal fra Cæsarea Filippi til Forklarelsens Bjerg er også profetisk sammenknyttet med den hellige uge. På bjergene talte Faderen, således som Han havde gjort ved Kristi dåb, og som Han siden skulle gøre umiddelbart før korset. Faderen talte hørbart tre gange fra begyndelsen af den hellige uge og frem til korset. Én gang ved dåben, dernæst på Forklarelsens Bjerg, og siden talte Han i skyggen af det forestående kors.

Korset er omegaet for de 1.260 dage, som begyndte ved hans dåb. Dåben og korset er specifikke vejmærker i den hellige uge i Daniel 12 og identificerer således Forklarelsens Bjerg som en del af den hellige uge. Hvis de første og sidste opfyldende vejmærker i profetien om den hellige uge, så må også det midterste vejmærke af profetisk nødvendighed gøre det samme.

Dåben er den første engel; Forklarelsens Bjerg er den anden, og korset er den tredje. På bjerget identificerede Gud Moses og Elias som vejmærker for restmenigheden. Anvendelsen bindes sammen med det trefoldige symbol i Peter, Jakob og Johannes. Der var tre gange, hvor Jesus tog Peter, Jakob og Johannes med sig. Første gang var det opvækkelsen af Jairus' datter, anden gang var det forklarelsen, og tredje gang var det Getsemane. Første gang var Peter, Jakob og Johannes vidner til en oprejst tolvårig jomfru.

Og det skete, da Jesus vendte tilbage, at folket tog imod ham med glæde; for de ventede alle på ham. Og se, der kom en mand ved navn Jairus, og han var en forstander for synagogen; og han faldt ned for Jesu fødder og bad ham om at komme til hans hus; for han havde en eneste datter, omkring tolv år gammel, og hun lå for døden. Men mens han gik, trængte folkemængden sig om ham. Lukas 8:40–42.

Navnet Jairus betyder »oplyseren« og »at være lysende og herlig«. Af de tre gange, hvor Peter, Jakob og Johannes alene var Kristi særlige ledsagere, var dette den første gang, og Jairus repræsenterer den første engel, som oplyser jorden med sin herlighed. Den tolvårige jomfru repræsenterer de jomfruer, som skal opvækkes som de et hundrede og fireogfyrre tusinde. Kristus nåede den jomfruelige datters hjem efter sin berøring med en kvinde, som havde haft blødninger i tolv år.

Og en kvinde, som havde haft blødninger i tolv år, og som havde brugt hele sit livsophold på læger, uden at nogen kunne helbrede hende, kom bagfra og rørte ved kvasten på hans kappe; og straks standsede hendes blødning. Lukas 8:43, 44.

En tolvårig jomfru bliver identificeret, og dernæst, i det næste vers, bliver en kvinde, som har haft blødninger i tolv år, identificeret. Kvinden havde blødninger gennem hele jomfruens levetid. Jesus var ved at gå forbi kvinden med blødningerne for at nå frem til jomfrudatteren. Kvinden repræsenterer den første engels budskab, sådan som det er fremstillet ved budskabet til Laodikea. Kristus var ved at oprejse og vække jomfruen til live, og den syge kvinde, den laodikeiske kvinde, havde endnu en kort anledning til at røre ved Guddommen. Et barn repræsenterer den sidste generation, og Jesus går forbi en sygelig kvinde, Laodikea, for at oprejse den sidste tids jomfru. Når jomfruen bliver oprejst, er kvinden enten blevet helbredt eller gået forbi.

Et kendetegn ved den første engel er frygt, og der er to slags frygt.

Mens han endnu talte, kom der en fra synagogeforstanderens hus og sagde til ham: Din datter er død; vold ikke Mesteren mere ulejlighed. Men da Jesus hørte det, svarede han ham og sagde: Frygt ikke; tro kun, så skal hun blive frelst. Lukas 8:49, 50.

Derpå går Peter, Jakob og Johannes ind i det rum, hvor opstandelsen, symboliseret ved Kristi dåb, repræsenterede bemyndigelsen af den første og den tredje engel. Forklarelsens Bjerg er anden gang, Peter, Jakob og Johannes er vidner. Forklarelsens Bjerg er den anden engel, og da Kristus tog de samme disciple med til Getsemane, repræsenterede det den tredje engel. Ved det andet trin er der ved Forklarelsens Bjerg en „fordobling“, for Bjergets waymark er midtpunktet af de tre gange, Faderen talte. Den første var ved Hans dåb, hvilket svarer til opvækkelsen af den tolvårige jomfru; den anden var Bjerget, og den tredje var lige før korset. De tre gange, Faderen talte, og de tre

gange, de tre disciple gik for sig selv med Jesus, er knyttet sammen ved det forhold, at det andet waymark i begge linjer er Forklarelsens Bjerg.

Og da han kom ind i huset, tillod han ingen at gå ind, undtagen Peter og Jakob og Johannes samt pigens far og mor. Og alle græd og jammerede over hende; men han sagde: Græd ikke; hun er ikke død, men sover. Og de lo ad ham til spot, fordi de vidste, at hun var død. Men han sendte dem alle ud, tog hende ved hånden og råbte: Pige, stå op. Og hendes ånd kom tilbage, og straks stod hun op; og han befalede, at man skulle give hende noget at spise. Og hendes forældre blev forfærdede; men han pålagde dem, at de ikke måtte fortælle nogen, hvad der var sket. Lukas 8:51–56.

Peter, Jakob og Johannes er vidner til den første engel ved jomfruens opstandelse, hun, som havde sovet, ligesom Lazarus. Da hun vågnede, rejste hun sig straks og fik mad. Når Elias og Moses opstår i Åbenbaringen 11, rejser de sig straks, og derefter udgydes Helligånden uden mål, hvilket repræsenterer jomfruens mad. Forklarelsens Bjerg var seks dage efter Cæsarea Filippi, bortset fra når Lukas nedskriver begivenhederne.

Og det skete omtrent otte dage efter disse ord, at han tog Peter og Johannes og Jakob med sig og gik op på bjerget for at bede. Og mens han bad, blev hans ansigts udseende forvandlet, og hans klædning blev hvid og strålende. Og se, to mænd talte med ham; det var Moses og Elias. Lukas 9:28–30.

Både Matthæus og Markus siger utvetydigt »efter seks dage«, og Lukas siger »omtrent« otte dage. Bibelens forfattere benyttede to måder at regne tid på; den ene kaldes inklusiv og den anden eksklusiv. Ved første øjekast kan det synes at være modsigelser, men det forhold, at Lukas sagde »omtrent«, viser, at han talte inklusivt, og når Matthæus og Markus siger: »efter seks dage«, viser de, at de talte hele dage og ikke den dag, der indledte otte-dages-perioden, eller den dag, der afsluttede otte-dages-perioden. Forskellen frembringer to numeriske symboler for den samme periode; det ene er tallet otte, og det andet er de seks dage.

Det, som stadfæstes ved de to vidnesbyrd om perioden på seks eller otte dage fra Cæsarea Filippi og Forklarelsens Bjerg, er, at i den periode, hvor Kristus besegler de hundrede og fireogfyrre tusinde, repræsenterer tallet otte de otte sjæle i Noas ark, og tallet seks repræsenterer den sjette menighed, Filadelfia, som er bestemt til at være den menighed, der er den ottende, det vil sige af de syv. De forvandles til den ottende ved Moses', Elias' og Kristi herliggørelse. Herliggørelsen på bjerget er også forbilledliggjort ved herliggørelsen på bjerget i Moses' historie.

Da Moses steg op på bjerget, tog han halvfjerds ældste og Josva med sig.

Så gik Moses op, og Aron, Nadab og Abihu samt halvfjerds af Israels ældste. Og de så Israels Gud; og under hans fødder var der ligesom et brolagt værk af safirsten, klart som selve himlen. Men mod Israels børns fornemste rakte han ikke sin hånd ud; og de skuede Gud, og de åt og drak. Og Herren sagde til Moses: Kom op til mig på bjerget, og bliv der; så vil jeg give dig stentavlerne og loven og de bud, som jeg har skrevet, for at du skal lære dem.

Og Moses stod op, og hans tjener Josva; og Moses steg op på Guds bjerg. Og han sagde til de ældste: Bliv her og vent på os, indtil vi kommer tilbage til jer; og se, Aron og Hur er hos jer; hvis nogen har nogen sag at forelægge, så lad ham gå til dem.

Og Moses gik op på bjerget, og en sky dækkede bjerget. Og Herrens herlighed tog bolig på Sinaj bjerg, og skyen dækkede det i seks dage; og på den syvende dag kaldte han på Moses ud fra skyens midte. Og synet af Herrens herlighed var som fortærende ild på bjergetoppen i Israels børns øjne. Og Moses gik ind i skyens midte og steg op på bjerget; og Moses var på bjerget fyrre dage og fyrre nætter. 2 Mosebog 24:9–18.

Det første engels budskab var opvækkelsen af Jairus' datter, i overensstemmelse med Kristi dåb. Derpå kom seks dage senere Forklarelsens Bjerg, som er den anden engel, der førte til korset, som er den tredje engel. Som den anden engel har Bjerget et dobbelt vidnesbyrd, idet Faderens tale på Bjerget forbindes med den anden linje af de tre. De tre gange, hvor Peter, Jakob og Johannes var Kristi særligt udvalgte gæster, og de tre gange, hvor Faderen talte, identificerer begge den anden åbenbarelse af Faderens røst, og den anden gang Jesus tog Peter, Jakob og Johannes med sig, var på Forklarelsens Bjerg. Bjergets andet vejmærke har et dobbelt vidnesbyrd i Faderens røst og de tre disciple, for det andet budskab identificerer altid en „fordobling“.

Det seks timer lange tidsrum mellem aften- og morgenofferet, som er fremstillet ved Matthæus' og Markus' seks dage fra Cæsarea Filippi og bjerget, er fremstillet ved Moses' seks dage, indtil han kaldes ind i skyen på den syvende dag.

Linjen begynder med den anden engels ventetid, idet Moses pålægger de halvfjerds ældste at „vente“, indtil han vender tilbage. De første seks dage i linjen er adskilte, men udgør stadig en del af de samlede 46 dage. De seks dage er en periode, der leder frem til den tredje prøve, repræsenteret ved fyrre dage. De 46 dage symboliserer templet; de seks dage er de seks timer fra Kristi død til pinsen, de seks timer fra Hans korsfæstelse til Hans død, de seks timer fra Cæsarea til Cæsarea og de seks timer fra Peter i den øvre sal til templet. Moses modtager pagtens lov og får anvisningerne om, hvordan templet skal oprejses. Skønt Bibelen siger, at intet menneske har set Gud, „så de Israels Gud.“ Guds herliggørelse på bjerget med Moses og de ældste var et forbillede på herliggørelsen på Forklarelsens Bjerg. Begge indeholder seksdagesperioden. Moses' linje omfatter den anden engels ventetid og de fulde seksogfyrre dage, som repræsenterer templet. De fyrre dage, hvori han modtog loven, repræsenterer beseglingen.

Peter var i Cæsarea Filippi ved den tredje time, på vej til Cæsarea Maritima ved den niende time, og om seks til otte dage er han på Bjerget, hvor han dvæler sammen med Moses' halvfjerds ældste, da han ser et syn af den herliggjorte Herre, således som Daniel gjorde i kapitel ti. Daniel så Herren ansigt til ansigt, ligesom Gideon og de halvfjerds ældste gjorde. Forklarelsens Bjerg er stedet, hvor den laodikeiske bevægelse af de hundrede og fireogfyrre tusinde bliver forvandlet til den filadelfiske bevægelse af de hundrede og fireogfyrre tusinde. De bliver den ottende menighed, som er den sjette menighed; således ser vi seks dage og otte dage.

De seks timer fra korsfæstelsen til Hans død, de seks timer ved Pinsen, de seks timer fra Cæsarea til Cæsarea, de seks dage til Forklarelsens Bjerg og Moses' seks dage, som førte til de fyrre dage,

er den samme linje. Mellem Cæsarea Filippi, som er Panium, og søndagsloven bliver de hundrede og fireogfyrre tusind beseglet. Denne besegling forårsager en adskillelse.

Og jeg, Daniel, alene så synet; thi mændene, som var med mig, så ikke synet; men en stor bæven faldt over dem, så at de flygtede bort og skjulte sig. Daniel 10:7.

Moses skilte sig fra de ældste, da han sagde: »Bliv her og vent på os, indtil vi kommer tilbage til jer.« Moses skilte sig fra de halvfjerds i ventetiden, og halvfjerds uger repræsenterer prøvetid for det tidligere pagtfolk. Da den halvfjerdsindstyvende uge endte, og denne halvfjerdsindstyvende uge var den hellige uge, hvori Kristus stadfæstede pagten med mange, skilte Kristus sig da fuldt ud fra det tidligere pagtfolk. Den periode, hvor det tidligere pagtfolk kunne løse deres blodflodsproblem, hvilket for dem bestod i at tro, at de blev frelst ved Abrahams blod, var forbi, og jomfruen på tolv år blev oprejst til tjeneste. Da ventetiden først begyndte, modtog Moses pagtens lov og anvisningerne til opførelsen af templet.

Da Peter, Jakob og Johannes var på Bjerget, fremstiller beseglingen af Guds folk og deres efterfølgende ophøjelse som et banner disse pagtens folk som templet for de hundrede fireogfyrre tusinde. Arbejderne i den ellevte time bliver derpå føjet til dette tempel.

Så siger Herren: Vogt retten og øv retfærdighed; thi min frelse er nær ved at komme, og min retfærdighed at åbenbares. Salig er den mand, som gør dette, og det menneskebarn, som holder fast ved det, som holder sabbatten, så han ikke vanhelliger den, og bevarer sin hånd fra at gøre noget ondt. Den fremmede, som har sluttet sig til Herren, skal ikke sige: Herren vil visselig skille mig helt fra sit folk; og den kastrerede skal ikke sige: Se, jeg er et tørt træ. Thi således siger Herren om de kastrerede, som holder mine sabbatter og vælger det, som behager mig, og holder fast ved min pagt: Dem vil jeg i mit hus og inden for mine mure give et sted og et navn, bedre end sønners og døtres; jeg vil give dem et evigt navn, som ikke skal udryddes. Og de fremmedes sønner, som slutter sig til Herren for at tjene ham og for at elske Herrens navn, for at være hans tjenere, hver den, som holder sabbatten, så han ikke vanhelliger den, og holder fast ved min pagt, dem vil jeg føre til mit hellige bjerg og glæde dem i mit bedehus; deres brændofre og deres slagtofre skal være velbehagelige på mit alter; thi mit hus skal kaldes et bedehus for alle folk.

Den Herre Gud, som samler Israels fordrevne, siger: Endnu vil jeg samle andre til ham, foruden dem, som allerede er samlet til ham. Esajas 56:1–8.

Peter, Jakob og Johannes såvel som Moses repræsenterer «Israels udstødte», som bliver kastet ud af deres brødre, der hadede dem.

Så siger Herren: Himmelen er min trone, og jorden er min fodskammel; hvor er da det hus, I vil bygge mig? og hvor er stedet for min hvile?

Thi alle disse ting har min hånd gjort, og således er alle disse ting blevet til, siger Herren; men til den vil jeg se, som er fattig og har en sønderknust ånd og skælver for mit ord. Den, der slagter en okse, er som den, der slår et menneske ihjel; den, der ofrer et lam, som den, der hugger halsen over på en hund; den, der frembærer en afgrødeoffer, som den, der ofrer svineblod; den, der tænder røgelse, som den, der velsigner en afgud. Ja, de har valgt deres egne

veje, og deres sjæl finder behag i deres vederstyggeligheder. Derfor vil også jeg vælge deres vildfarelser og lade det, de frygter, komme over dem; fordi ingen svarede, da jeg kaldte, ingen hørte, da jeg talte; men de gjorde det, som var ondt i mine øjne, og valgte det, hvori jeg ikke havde behag.

Hør Herrens ord, I, som bæver for hans ord; jeres brødre, som hadede jer, som stødte jer ud for mit navns skyld, sagde: Lad Herren blive herliggjort; men han skal åbenbare sig til jeres glæde, og de skal blive til skamme. Esajas 66:1–5.

Ordet „glæde“ forekommer adskillige gange og på forskellige måder i Skrifterne, ligesom ordet „skamfuldgjort“. I sammenhængen med Peters budskab fra Joels bog er skam i modsætning til glæde en parallel, ligesom de vise og de tåbelige eller hveden og ukrudtet. Skam og glæde repræsenterer i Joels sammenhæng dem, der har olien, eller budskabet om silregnen, i modsætning til dem, der ikke har. Det er først, når man ser denne detalje, at man kan nå frem til den dybere betydning af: „Jeres brødre, som hadede jer, som stødte jer ud for mit navns skyld.“ Disse brødre er dem, som i Spalding and Magan, side et og to, er de „navnkristne adventister, ligesom Judas,“ der vil „forråde os til katolikkerne,“ „for de hadede os på grund af sabbatten, for de kunne ikke gendrive den.“ Jeres brødre, som hader jer, støder jer ud på grund af budskabet om landets sabbat, Moses syv gange, hvilket ikke kan gendrives. Pointen her er, at man bliver stødt ud på grund af en læremæssig argumentation, en debat, som Esajas kalder det, og den læremæssige debat er budskabet om silregnen.

Joel kalder dette budskab „ny vin“, og hvis du har dette budskab, har du glæde. Hvis du ikke har det, vågner du, således som Joels drankere gør, og opdager, at den nye vin er afskåret fra din mund. På dette tidspunkt er du profetisk „til skamme“. Den klasse, der har olien, har glæde, og den klasse, der ikke har nogen olie, er til skamme. Olien er også ny vin, og den er forbundet med glæde. Derfor siger Esajas: „Hør Herrens ord.“ Den ene klasse vælger at høre, og den anden lytter ikke til basunens lyd. Esajas identificerer specifikt den klasse, som hører, når han siger: „I, som bæver for hans ord.“ Herren samler dem, som er blevet kastet ud på grund af det budskab, der ankom ved 9/11, og ved søndagsloven samler han Esajas’ eunukker, som fremstilles som tørre træer. Hvis de vil holde fast ved pagten, skal de ikke længere være adskilt fra Guds hellige bjerg.

En eunuk eller et tørt træ repræsenterer døden. En eunuk kan ikke avle, og et tørt træ har intet liv. Løftet er, at hvis disse hedninger, eller arbejdere fra den ellefte time, vil antage pagten, repræsenteret ved sabbatten, skal de få sønner og døtre. Først samler Han Israels fordrevne, dernæst ophøjer Han disse fordrevne som et banner og samler så sin anden hjord. Den første og den anden indsamling repræsenterer perioden fra 9/11 indtil søndagsloven, hvor Helligånden udfører bestækelse, og også perioden fra søndagsloven indtil Mikael står frem, og den sildige regn udgydes uden mål. I begge perioder er den sildige regn et budskab, som, hvis du har det, bringer glæde, og hvis du ikke har det, bringer skam.

Matthæusevangeliet er opdelt i tre linjer, som repræsenterer de tre engle i Åbenbaringen fjorten. Hver af de tre linjer indeholder også fraktaler af de tre engle. Den anden linje, fra kapitel elleve til kapitel toogtyve, er centrum, for det er den anden engel, som er placeret mellem den første og den tredje engel. Matthæusevangeliet er i sig selv en centrumslinje, når vi betragter kapitel elleve til

toogtyve i sammenhæng med Første Mosebogs og Åbenbaringens pagtspassager.

Centrum i de tolv pagtkapitler er Matthæus', og centrumlinjen i Matthæus' tre linjer findes i de samme tolv kapitler. Centrum i disse tolv kapitler er beseglingen af de et hundrede og fireogfyrre tusinde. Dette centrumspunkt repræsenteres af tre vers, som svarer til de tre centrumvers i Første Mosebogs og Johannes' Åbenbarings tolv pagtkapitler.

Peter er centralpunktet i centralpunktet i centralpunktet, og han repræsenterer den første og den sidste kristne brud. Det er Alfa og Omegas signatur. Palmoni satte også sin signatur på Peters navneforandring, da Han udformede gåden om Peters navn på engelsk. Jesus talte til Peter på hebraisk, og samtalen blev nedskrevet på græsk og derefter gengivet på engelsk. På engelsk navngav Palmoni Peter ved at bruge det engelske alfabets 16. bogstav, efterfulgt af det 5., som efterfølges af det 20., som efterfølges af det 5., som efterfølges af det 18., i fuld viden om, at Han, som Palmoni, skabte det navn, der skulle gå fra hebraisk til græsk til engelsk. Han udformede også, at det engelske navn ville rumme en gåde om at multiplicere disse fem bogstaver for at nå tallet hundrede fireogfyrre tusind. Palmoni, som også er den første og den sidste, udformede, at det første af disse fem og det sidste af de fem engelske bogstaver, der udgør navnet Peter, er det 16. og det 18. bogstav, for navnet Peter skulle forekomme i Matthæus 16:18.

Med alt dette om Peter må vi stadig behandle det „gyldne snit“. Det gyldne snit repræsenteres ved Matthæus 16:18, for forholdstallet er 1,618. Det gyldne snit er forbundet med naturens fraktaler, og når Palmoni lokaliserer Peter i Matthæus 16:18, identificerer Palmoni dermed, at den profetiske nøgle, som lægges på Eljakims skulder i Esajas 22:22, og de profetiske nøgler, som gives til Peter og menigheden i dette skriftsted, omfatter profetiske fraktaler.

Caesarea Filippi ved den tredje time indtil Caesarea Maritima ved den niende time repræsenterer en fraktal af den tredje time, da Kristus blev korsfæstet, indtil den niende time, da Kornelius sendte bud efter Peter. Den pinseprægede tid fra den tredje time ved korsfæstelsen indtil Peter i templet på Pinsedagen ved den niende time er en fraktal af de 1.260 dage fra korset til Kornelius. De tre gange, Faderen talte, er en fraktal af de tre engle, ligesom de tre gange, Jesus kun tog Peter, Jakob og Johannes med. Den profetiske information, som er kodet ind i de vers, hvor Peter illustrerer de hundrede og fireogfyrre tusinde, er lige så dybsindig, som nogen sandhed nogensinde har været, og dog har vi endnu ikke placeret Peter ved Panium i Daniel elleve.

Vi vil fortsætte dette studie i den næste artikel.

Peter, Jesu Kristi apostel, til de udlændinge, som er spredt omkring i Pontus, Galatien, Kappadokien, Asien og Bitynien, udvalgte efter Gud Faders forudviden, ved Åndens helliggørelse, til lydighed og besprængelse med Jesu Kristi blod: Nåde være med jer og fred blive mangfoldiggjort. Lovet være vor Herre Jesu Kristi Gud og Fader, som efter sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde, til en arv, som er uforkrænkelig og ubesmittet og ikke visner bort, bevaret i himlene for jer, som ved Guds kraft vogtes ved tro til den frelse, som er rede til at åbenbares i den sidste tid.

I hvilket I fryder jer meget, skønt I nu for en tid, om så må være, er bedrøvede ved mangfoldige prøvelser, for at prøvelsen af jeres tro, som er langt mere kostelig end det forgængelige guld,

der dog prøves ved ild, må findes til pris og ære og herlighed ved Jesu Kristi åbenbarelse; ham elsker I, skønt I ikke har set ham; på ham tror I, skønt I nu ikke ser ham, og I fryder jer med en usigelig og herliggjort glæde, idet I opnår målet for jeres tro, jeres sjæles frelse.

Om denne frelse har profeterne gransket og ivrigt undersøgt, de, som profeterede om den nåde, der skulle komme til jer. De granskede, hvilken eller hvad slags tid Kristi Ånd, som var i dem, sigtede til, når den på forhånd vidnede om Kristi lidelser og den herlighed, som skulle følge derefter. For dem blev det åbenbaret, at det ikke var sig selv, men os, de tjente med det, som nu er blevet forkyndt for jer af dem, der har prædiker evangeliet for jer ved Helligånden, sendt ned fra himlen; ting, som engle attrår at skue ind i.

Derfor, omgjord jeres sinds lænder, vær ædruelige, og sæt fuldt håb til den nåde, som skal tilvejebringes jer ved Jesu Kristi åbenbarelse; som lydige børn skal I ikke skikke jer efter de tidligere lyster i jeres uvidenhed; men ligesom han, der kaldte jer, er hellig, således skal også I være hellige i al jeres vandel; thi der er skrevet: I skal være hellige; for jeg er hellig.

Og hvis I påkalder Faderen, som uden persons anseelse dømmer efter enhvers gerning, så vandr eders udlændigheds tid her i frygt; eftersom I ved, at I ikke blev løskøbt med forgængelige ting, såsom sølv og guld, fra eders tomme vandel, overleveret fra eders fædre, men med Kristi dyrebare blod, som af et lam uden lyde og uden plet. Han var forud bestemt før verdens grundlæggelse, men blev åbenbaret i de sidste tider for eders skyld, I som ved ham tror på Gud, der oprejste ham fra de døde og gav ham herlighed, så at eders tro og håb måtte være til Gud. Da I har rensed eders sjæle i lydhed mod sandheden ved Ånden til uskrømtet broderkærlighed, så elsk hverandre inderligt af et rent hjerte, I som er genfødte, ikke af forgængeligt, men af uforgængeligt sæd, ved Guds ord, som lever og bliver til evig tid. Thi alt kød er som græs, og al menneskets herlighed som græssets blomst. Græsset visner, og dets blomst falder af; men Herrens ord bliver til evig tid. Og dette er det ord, som ved evangeliet er blevet forkyndt eder. 1 Peter 1:1–25.